

Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς συζύγου ἐνθ' ἄν.: Βοῆκε μεγάλη ὑποστήριξη ἀπ' τὰ γυναικάδερφια του σύνθηθ. || Ἄσμ.

Πῆρα τὴν βλάκα πιθιρά, τὴν μαύρη γῆς γυναῖκα
κι αὐτὰ τὰ λειανουπέτραδα ἀδέρφια κι ἀξαδέρφια
κι αὐτὸν τοῦ μαυρουσκώληκα τοῦ βῆρα ῥ'νικαδέρφι
Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Πῆρα τὴν πλάκα πεθερά, τὴν μαύρη γῆς γυναῖκα
καὶ τὰ χαλίγια τοῦ γιαλοῦ ἔχω γυναικάδερφια
ἐνιαχ.

Ποῦ ἦσαν, γραμματικέ μου, κι ποῦ σιριάνιζις;
Ἄς τὴν πιθιρά μου ἦμαν, ἄς τὰ ῥ'νικαδέρφια μου
Μακεδ. (Πεντάπ.)

Γιὰ πετ-τερά μου πόθανε, γιὰ πετ-τερός μου πνίη,
γιὰ ποῦ τὰ ῥνικαδέρφια μου κανέναν ἐσκοτώσα
Κάλυμν.

Γιὰ πεθ-θερός μου πέθανε, γιὰ πεθ-θερά μου διάβη,
γι' ἀπ' τὰ γυναικάδερφια μου καέναν εἰν' γαί πάει
Κῶς (Κέφαλ.)

γυναικάδερφος ὁ, σύνθηθ. γυναικάδελφος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) γυναικάδελφο Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) γυναικάδερφους Μακεδ. (Γαλατ. Πεντάπολ.) ῥ'νικαδέρφους Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) γυναικάδερφος Κάρπ. γεναικάδερφος Ρόδ. Σκῦρ. γεναικάδερφος Κάσ. Κύπρ. Σύμ. κ.ά. ἔναικαδερφος Κάσ. γεναικαῖρφος Ρόδ. ἔναικαδερφος Κύπρ. ἔναικαδερφος Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) ἀν'κάδερφους Λέσβ. Θηλ. γυναικαδέλφισσα Πόντ. (Οἶν. Ὁφ.) γυναικαδέλφ'σση Σκῦρ. γυναικάδερφη σύνθηθ. γυναικάδερφη Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ῥ'νικαδερφή Αἰγιν. γεναικαδερφή Κύπρ. (Αἰγιαλ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. γυναικάδελφος. Ὁ τύπ. γυναικάδελφος καὶ εἰς Σομ.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς συζύγου σύνθηθ.: Ὁ γυναικάδερφός μου παντρεύει αὐτοῦ τὴν κόρη του. Ὁ γιὸς τῆς γυναικάδερφῆς μου σπουδάζει ἄς τὸ Παρίσι σύνθηθ. Τὸν κῆπο τὸν ἔδωσαν ὁ πεθ-θερός μου τοῦ Διάκο-Μηνᾶ τοῦ γυναικαέρφου μου Κάρπ. Ἐπικίσεν τὸν ἔναικαδερφόν του τῶ ἦσαν νὰ δουλέψουν Κύπρ. Ἀφ'κι τ' ῥ'ναικα τ' με τ'ς ἀδιορφές, τ'ς ῥ'ναικαδιορφές τ' κι μὴ τ'ς παραγοί τ' κι κείν' κάτ'δαν ἄς τοῦ παλάτ' Αἰγιν. Ἐν ἔδει μουντσούναν ὁ γεναικαδερφός τοῦ ἄρφου μου νὰ δῇ τὸν γαμβρόν του (ἄρφου=ἀδελφου) Κύπρ. (Αἰγιαλ.) Ἡ γεναικαδερφή τοῦ δάσκαλου ἐπῆεν νὰ γινῇ τῶν τσέινη δασκάλα αὐτόθ. Ὁ γυναικάδελφός μου εἶναι φρωμᾶς Πόντ. (Οἶν.) Ἐδίβα τῶν γυναικαδέλφισσάς μου καὶ ἄς ἦδ' ῥα τενα (ἐπῆγα εἰς τῆς γυναικαδέλφης μου καὶ δὲν τὴν ἦρα) αὐτόθ. Ἰδιους μὴ ἔναικαδερφὸς σ' εἶσι, γυναικάδερφι Μακεδ. (Γαλατ.) || Ἄσμ.

Πῆρα τὴν πλάκα πεθερά, τὴν μαύρη γῆς γυναῖκα
κι αὐτὰ τὰ λειανολίθαρα πῆρα γυναικάδερφες
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ὁ σκύλ-λᾶς εἶν', ὁ Κωστανδῆς, ὁ γυναικάδερφός μου
Κῶς (Πυλ.).

γυναικάκι τό, σύνθηθ. γυναικάτσι Πάρ. γυναικάτθι Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἔναικάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γεναικάτθι Κῶς κ.ά.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. γυναικά.

1) Ἡ μικρόσωμος γυνὴ σύνθηθ.: Τί γυναικάκι εἶν' αὐτό! Γυναῖκα θὰ τὴν πῆς; αὐτὴ εἶναι γυναικάκι σύνθηθ. Περγάει ἓνα γυναικάκι κατσιασμένο (= ζαρωμένο) Ἀθῆν. Εἶδες ἓνα γυναικάτθι; τόσονά εἶναι (τόσονά = τόσον δά, μικρόν) Κῶς.

Συνών. γυναικάρι, γυναιάκι, γυναικίτσα 1, γυναικίτσι, γυναικούδα, γυναικουδάκι, γυναικούδι, γυναικούλα 1. 2) Νεῖνις παριστά-νουσα τὴν ὥριμον γυναῖκα Σύμ. 3) Ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα σύζυγος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲ φεῖλ' ἄς εὐτεῖνοῦ τὸ ἔναικάκι του καθόλου, ἓνα ἔναικάκι μικρὸ-μικρὸ εἶναι Ἀπύρανθ. β) Ὡπευτικῶς, ἡ σύζυγος Ἀθῆν. Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πάρ.: Καλῶς τὸ γυναικάκι μου! Ἀθῆν. Τὴν ἦθελε γιὰ γυναικάτθι Χωρίο Βουν. || Ἄσμ.

Ἀσπάλαθρο ἄς τὴν γειτονιά τσαὶ κατοφρυγανᾶτσι,
ἀκόμα δὲ γεννήθητες τσαὶ θές τσαὶ γυναικάτσι!

Πάρ. Συνών. γυναικίτσα, γυναικούλα. 4) Τὸ γύναιον, ἡ ἐλευθέρων ἡθῶν γυνὴ Σύμ.: Κάτσε, μωρὴ γυναικάκι, βοῦ βαίν-νεις ἄς ἐσὺ μὲ τοὺς ποφανάτους (= τιμίους, ἐκλεκτούς).

γυναικάκας ὁ, Ἀθῆν. Πειρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ.) Σύρ. (Ερμούπ.) Χίος — Γ. Ξενοπ., Κατήφ., 371 — Λεξ. Δημητρ. ῥ'νικακίας Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκας. Πβ. κοριτσάκας, κορτάκας, παντρεμενάκας, σαχλαμαράκας.

1) Χλευαστικῶς, ὁ γυναικοθήρας, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ συναναστρέφεται μετὰ γυναικῶν ἐνθ' ἄν.: Ἡρθε ἄς ἐκεῖνος ὁ γυναικάκας κι ἀρχίνησε τίς ἀργολαβίες μετὰ τὰ κορίτσα τῶν ρούγας (ἀργολαβίες = ἐρωτοτροπίες, ρούγα = γειτονιά) Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὸν σιχαίνουμαι αὐτὸν τὸν γυναικάκας! Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γυναικαλᾶς 1, γυναικάρης, γυναικάς 1, γυναικάσιος, γυναικοκυννηγός γυναικουλᾶς, γυναικούλης 2, κοριτσάκας, ποδόγυρος. 2) Ὁ ἔχων τρόπους γυναικίους, ὁ θηλυδρίας Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σύρ. (Ερμούπ.) Χίος — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γυναικαλᾶς 2, γυναικάς 2, γυναικούλης 2, γυναικωτός 1, κολέτης, μισογύναικος.

γυναικαλᾶς ὁ, Σέριφ. γυναικαλ-λᾶς Λυκ. (Λιβύσσ.) γυναικαλ-λᾶς Λυκ. (Λιβύσσ.).

Πιθανῶς ἐξ ἀμαρτ. οὐσ. γυναικάλα. Ὁ σχηματισμὸς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνών. γυναικάς.

1) Ὁ φιλογύννης Σέριφ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικάκας 1. 2) Ὁ θηλυδρίας, ὁ ἐκθλυσμένος Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικάκας 2.

γυναικάρδα ἡ, ἀμαρτ. γυναικάρδα Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρδα.

1) Ἡ ἱκανὴ καὶ ἐργατικὴ γυνὴ Ἀπουλ. (Καλημ.): Ἐ' μ-μία γυναικάρδα, καὶ σοῦ παίρνει ἀμυρὸ δύνον σπίτια (εἶναι μία ἱκανὴ γυναῖκα καὶ σοῦ συγυρίζει δύο σπίτια). 2) Γυνὴ ἄξεστος, θρασεῖα Ἀπουλ. (Μαρτ.): Ἐ' μ-μία γυναικάρδα τσεῖνη δζοτεκοῦσα (= ἄξεστη).

γυναικαρεῖδ τό, Ἰθάκ. ῥ'ναικαρεῖδ Ἡπ. (Ἰωάνν.) ῥ'νικαρεῖδ Θεσσ. (Ἀλμυρ.) γυναικαρεῖον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρεῖδ.

1) Ὁ τόπος ἐνθα συγκεντρώνονται γυναῖκες, ὁ γυναικωνίτης τῆς ἐκκλησίας Πόντ. (Χαλδ.): Ἀτότες ἡ παππαδιὰ ἄς σὸ γυναικαρεῖον ἀπάν' ἐρχίνεσεν νὰ φάλλ' ἄς σὸν

